

pe politiske Linier som i Byerne, og der maa Svaret til Kvinderne blive: „Mød ved Prøvevalgene, thi ellers faar I ingen Indflydelse.“ Det er af underordnet Betydning at møde paa Valgdagen og stemme paa en Liste, hvis Sammensætning man ikke har haft Indflydelse paa.

For Kvinderne i Byerne kan jeg ikke se anden Udvej, end at de maa melde sig ind i de politiske Partier, hvor de føler sig bedst hjemme. „Dansk Kvindesamfund“ er, maa og skal være upolitisk, men dets enkelte Medlemmer kan ikke være det, naar de vil have Indflydelse paa Valgene.

Jeg tænker mig, at en eller anden vil sige: „Vi kan jo selv lave Lister, og saa bliver vi jo fri for den væmmelige Politik.“ Ja, er det nu saa sikkert, at vi bliver fri for Politik, naar vi selv laver Lister. Jeg er bange, Nissen flytter med. Mon ikke de fleste Kvinder — i det mindste af dem, som er de ledende indenfor deres Kreds — godt ved, hvor de hører hen, og mon saa ikke de politiske Hensyn ogsaa vil komme med ved Dan- nelsen af særlige Kvindelister? Jeg spørger kun.

Naar Fru Nørlund raader Kvinderne til at organisere sig, saa vil jeg dertil sige: „Ja, men helst sammen med Mændene.“ Kvinderne maa ikke optræde som et Parti, hvis Maal det er at sætte Kvinder ind i det offentlige Liv, thi det maa aldrig blive vort Maal. Vort Maal er at vække Kvindernes Interesse for kommunale og politiske Spørgsmaal, saa de føler, at de har Ansvar og Pligt til sammen med Mændene at føre Udviklingen fremad i den bedst mulige Retning. Mænd og Kvinder maa saa gaa sammen til Valg og efter deres bedste Overbevisning vælge Personer — Mænd og Kvinder — som de har Tillid til, og kan Kvinderne her hjælpe til, saa at Valgene foretages med det Maal for Øje at faa de dygtigste og bedste Personer valgte, da er der vundet mere, end naar de kun har det Maal at faa valgt Kvinder ind i Raadet.

Jeg for min Part beklager ikke saa meget, at der ved dette Valg kun vil blive valgt faa Kvinder ind i de kommunale Raad. Jeg beklager derimod, at mange Kvinder godt vil kritisere kommunale Forhold, men ikke benytte den Mu-

lighed, de har i Valgretten, til at faa Indflydelse paa dem.

Kan det lykkes vort Blad at pille lidt ved denne forlorne Fornemhed, vilde det glæde mig meget.

Bagterp, den. 8. Marts 13.

M. C.

Blaserede Børn.

Louise Jordan-Miln har en Gang fortalt, at de mest blaserede Børn er de Riges Børn paa Kuba. Som ganske smaa deltager de i Selskabslivet og alle dets Adspredelser; man kan se en lille treaars Pige klædt paa aldeles som sin Mama. Barnet bærer Blomster og Juveler, og det er det mest komiske Syn at se den Lille bevæge sin Vifte paa en rutineret og smægtende Maade.

Drengene gaar med Spadsrestok og Blomst i Knaphullet; baade Dreng og Piger faar ligesom „Mama“ deres Garderobe fra Paris.

Børnene er uvidende som Østers, de læser kun, hvis de har Lyst dertil. De danser og morer sig. Smaadrengene holder Tale i Selskaber og taber undertiden hele Værdigheden, fordi de falder i Søvn midt i Talen og bliver baaret ud af Tjenerne.

Saadanne Forhold kendes heldigvis ikke herhjemme, men alligevel har vi blaserede Børn nok. Der er Børn, der altfor tidlig, hvad Sind, Klædedragt og Tilbøjelighed angaar, gaar over i de Voksnes Rækker. Vi har Damer paa 7 Aar og Kavallerer paa 8, selv om det ikke er saa slemt som paa Kuba; der siges nemlig, at der er ingen Børn, de springer ned fra Ammens Arm som Mænd og Kvinder.

Der var til et Børneselskab i en af vore Provinsbyer en tolv-aars Dreng, som, medens Dansen gik livligt, stod lænet op ad en Dør med en ubeskrivelig overlegen Mine. „Men saa dans dog, Kaj,“ sagde Husets Frue. „Tak, Frue, den Idræt øver jeg dog ikke.“ Det var en lille, blaseret

Fyr, der „havde“ moret sig. Der var ogsaa en lille Pige, der renoncerede paa Selskab, fordi hendes Moder paa ingen Maade vilde arrangere det efter samme Mønster som den rige Vinhandlers Børneselskab. Det var en Middag med 4 Retter, 2 Desserter, 3 Slags Vine, Kaffe og — Cigaretter.

Der fortælles, at afdøde Dronning Louise, der trygt kunde opstilles som et lysende Eksempel for Mødre, ikke gjorde anden Forskel i den daglige Levemaade, naar der var fremmede Børn paa Slottet, end at der kom en Lagkage op fra Køkkenet; ellers Smørrebrød, The og Mælk.

Ak, de tilhører en svunden Tid, de glade, fordringsløse og hyggelige Børneselskaber, hvor Smaapigerne mødte i Saffianssko med Korsbaand op ad de hvide Strømper; hvor Traktementet var fintskaaret Smørrebrød, Lag- eller Æblekage og afbrændt Rødvind. Blev der budt Cigarer, var de af Chokolade.

Nu kommer det unge Danmark susende pr. Automobil, der lægges Løbere ud paa Fortovet, enten Børneballerne afholdes i Hjemmet eller paa et offentligt Sted. Let træder de hvide Skindsko og de blanke Lakstøvler, og snart er der en beleven, men ikke videre barnlig Konversation i Gang.

Der begaas aldrig mere en saadan Generalbommert, som en lille Dreng en Gang gjorde til et Bal. Moderen havde paalagt ham, at han pænt skulde tale med sin Dame og ikke staa genert og tie stille. Det arme Barn kunde ikke finde paa det mindste at tale om, og saa spurgte han: „Har du Orm?“ — „Gud, nej,“ svarede Baldamen. „Det er rart for dig, vi faar saa meget Ormefrø hjemme, og du kan tro, at det smager væmmeligt.“ Det var et skrækkeligt Brud paa god Tone, men — det var barnligt.

Alvida Madsen.

